

Chatten

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen gekregen.

Wilt u meer weten over dit keurmerk kijk dan op de website: www.stichtingmakkelijklezen.nl.

Colofon

Een uitgave van Eenvoudig Communiceren bv, Amsterdam

Tekst: Marian Hoefnagel

Illustraties: René Janssen

Vormgeving: Atelier van Wageningen, Amsterdam

© 2004 Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Marian Hoefnagel

CHATTEN

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren

Stotteren

‘Kom op, Roy. Het is al lang tijd.’

De leraar informatica legt een hand op Roys schouder.

Maar Roy kijkt niet op of om.

Hij zit achter de fijnste computer van de hele school.

Af en toe mag hij op de computer van meester Han. Nu ook.

Die computer is heel snel.

En dat vindt Roy geweldig.

‘Iedereen is al naar buiten. Wil jij niet even een frisse neus halen?’

‘Even nog, meester’, zegt Roy. ‘Ik ben bijna klaar.’

‘Wat ben je aan het doen?’ vraagt meester Han.

‘Ik heb iets op internet opgezocht’, zegt Roy.

‘Over beroepen in de informatica.’

Toen kon ik een test doen. Daar ben ik mee bezig.’

‘Ik heb zin in koffie’, zegt meester Han.

‘Sluit jij het lokaal af, als je klaar bent?’

‘Goed’, zegt Roy. ‘Bedankt, meester.’

Roy gaat door met computeren.

En meester Han loopt naar de koffiekamer.

Vreemd, denkt hij. Roy stotterde helemaal niet.

Even later komt Roy de koffiekamer binnen.

‘Geen leerlingen in de koffiekamer’, roept de directeur.

Roy laat de sleutels van meester Han zien.

‘I-i-ik m-m-moet de sl-sl-sleutels terugg-g-geven’, zegt hij.

Zijn hoofd wordt rood. Zijn benen trillen.

Meester Han komt erbij.

‘Dank je wel, Roy’, zegt hij, terwijl hij de sleutels aanpakt.

‘Is het goed gegaan met de test?’

Roy knikt. Maar hij zegt niets. Hij kijkt wel uit.

Als hij eenmaal begint met stotteren...

Hij loopt naar buiten, het schoolplein op.

Overal staan groepjes leerlingen met elkaar te praten.

Voor hen is dat gewoon: praten met elkaar.

Roy doet dat haast nooit. Hij durft niet.

Een dure agenda

Roy gaat op het bankje onder de boom zitten.
Hij pakt zijn agenda uit zijn jaszak.
Het is een mooie agenda. Een hele dure. Een elektronische.
Roy heeft hem voor zijn verjaardag gekregen.
Zijn moeder vond het maar een raar cadeau.
‘Wie vraagt er nou een agenda voor z’n verjaardag?’ zei ze.
Maar Roys vader begreep het wel.
Roys vader houdt ook van zulke dingen.

Hij doet de agenda open.
Hij drukt op een paar knopjes met een speciale pen.
Hij zoekt op wat het huiswerk is.
Dan zucht hij.
Overmorgen een spreekbeurt, denkt hij. Dat lukt nooit.

‘Wat is dat?’ vraagt Doenja. Ze gaat naast Roy zitten.
‘Een palmtop’, zegt Roy.
‘Een wat?’ vraagt Doenja.
Roy moet lachen. Doenja kijkt zo verbaasd.
‘Een s-s-soort agenda’, zegt Roy.
Shit, nou begint hij alweer te stotteren.

Dan gaat de bel. De pauze is afgelopen.
‘We moeten naar binnen’, zegt Doenja.
‘Maar ik wil wel graag weten wat dat voor ding is.
Kun je er ook spelletjes op spelen?’
Roy knikt. ‘Het is een kleine computer’, zegt hij.
‘Jee. Wat interessant. Jij weet zo veel van computers.
Je moet er maar een spreekbeurt over houden.
Dan komen wij die dingen ook te weten.’

Doenja loopt naar binnen.
Roy blijft verbaasd staan. Die Doenja.
Dat hij daar zelf niet aan gedacht heeft.
Een spreekbeurt over computers, natuurlijk!
Daar kan hij veel over vertellen.
En dan hoeft hij niet te stotteren. Hopelijk.

Internet

In gedachten fietst Roy naar huis.
Stom is dat toch, dat stotteren.
Vroeger had hij er erg veel last van.
Hij moest toen naar een logopediste toe.
Twee keer in de week.
Met de logopediste deed Roy oefeningen.
Praat oefeningen. En oefeningen met ademhalen.
Het stotteren ging niet weg, maar het werd wel minder.

Toen hij in groep acht zat, stotterde hij haast niet meer.
Toen dacht hij: het is over.
Maar in de brugklas ging het weer mis.
Roy weet wel hoe dat komt.
Als hij zenuwachtig is, gaat hij stotteren.
Dan krijgt hij een rood hoofd. Dan hapt hij naar adem.
Als hij zich prettig voelt, gebeurt dat allemaal niet.

Bij de meeste lessen is Roy niet op zijn gemak.
Engels, Nederlands, geschiedenis, bah.
Roy vindt die vakken erg moeilijk.
Een paar vakken gaan wel goed: wiskunde, natuurkunde en informatica.
Daar houdt Roy van. Daar is hij goed in.
Vooral informatica. Alles met computers vindt hij gaaf.

Thuis heeft Roy een eigen computer.
En zijn vader heeft er ook één.
Vaak zitten Roy en zijn vader de hele avond te computeren.
Zijn moeder vindt dat niet zo gezellig.
‘Het lijkt hier wel een internetcafé’, moppert ze dan.

Een spreekbeurt over computers, denkt Roy.
Ik ga allemaal dingen vertellen over internet.
Dat vindt iedereen vast leuk om te weten.

Hij wordt er helemaal vrolijk van.

De spreekbeurt

Met zijn vader bespreekt Roy de spreekbeurt.

Ze bedenken van alles.

‘Je moet je computer meenemen naar school’, zegt Roys vader.

‘Die koppel je dan aan je agenda.

En dan laat je zien wat je allemaal met je agenda kan doen.’

‘Kan het nog gekker?’ vraagt Roys moeder.

‘Neem fijn twee computers mee naar school. Of drie.’

Roy en zijn vader moeten lachen.

‘Je begrijpt er niets van’, zegt Roys vader tegen zijn vrouw.

‘Computers zijn vreselijk belangrijk. Computers besturen de wereld.

Het is juist goed dat Roy er zo veel van weet.

Daar kan hij nog veel plezier van hebben.’

De spreekbeurt gaat fantastisch.

Roy vertelt hoe zijn agenda werkt.

Hij vertelt dat hij met die agenda op het internet kan.

Hij legt uit hoe hij dat doet.

Hij vertelt wat je allemaal met internet kan doen: informatie opzoeken, e-mails versturen en chatten.

De klas wil van alles weten. Vooral over chatten.

Roy legt het uit.

Dat je met mensen kunt praten via internet.

Of eigenlijk is het geen praten, maar schrijven.

Iedereen kan meedoen.

Roy vertelt dat hij vaak chat met een Nederlandse jongen in Australië.

En met een meisje uit Zuid-Afrika.

Ze spreken dan samen een tijd af.

En dan vertellen ze elkaar van alles.

‘Het gaat heel goed’, zegt Roy.

‘Want in Zuid-Afrika spreken ze ook een soort Nederlands.

Het is wel anders dan ons Nederlands, maar we begrijpen elkaar.’

Roy stottert niet één keer.

Hij krijgt een 10 voor de spreekbeurt.

Een internetclub

Na de spreekbeurt komt iedereen naar Roy toe.
Ze willen weten hoe duur zo'n agenda is.
Ze willen weten of het veel kost om te chatten.
Ze willen weten of iedereen thuis internet kan krijgen.

En Roy vertelt verder.
Dat internet via kabel of adsl wel duur is.
Maar dan kun je wel de hele dag internet gebruiken.

Hij vertelt dat je ook kunt inbellen, met de telefoon.
Dat is minder duur.
Maar dan moet je nog wel de telefoon betalen.
Als je het internet vaak gebruikt, betaal je veel aan de telefoon.
Als je internet niet zo vaak gebruikt, betaal je natuurlijk minder.

'Ik mag een half uur per dag internetten', zegt Roy.
'Mijn moeder vindt het anders te veel.
Ik weet niet precies wat dat kost.
Ik zal het straks aan mijn vader vragen.
Die klaagt altijd over de telefoonrekening.'

Ze moeten allemaal lachen.
Maar ze begrijpen dat internet niet voor iedereen mogelijk is.
Jammer.

'Misschien kunnen we hier op school iets doen', zegt Doenja ineens.
Ze kijken haar allemaal verbaasd aan. 'Wat dan?'
'Nou, een soort internetclub', zegt Doenja.
'We kunnen het aan meester Han vragen. Misschien wil hij ons helpen.
We hebben ook een volleybalclub op school. En een schaakclub.
Waarom dan geen internetclub?'

Ja, het is misschien wel een goed idee.
Die Doenja, denkt Roy weer.

Twee internetclubs

Meester Han is meteen enthousiast.

‘Maar jullie moeten het eerst aan de directeur vragen’, zegt hij.

‘En dan is er nog iets...’

Hij stopt even en denkt na.

De klas wacht vol spanning.

‘We hebben niet genoeg computers voor jullie allemaal’, zegt hij dan.

‘Willen jullie allemaal lid worden van de internetclub?’

De klas knikt. Ja, natuurlijk willen ze dat.

Weer denkt meester Han na.

‘We hebben in het computerlokaal tien computers’, zegt hij.

‘En we hebben in de bibliotheek acht computers.’

Dat is niet genoeg voor een klas van tweeëntwintig.’

‘We kunnen de klas in tweeën delen’, zegt Ramona.

‘Dan hebben we wel genoeg computers.’

Meester Han knikt. Dat kan.

‘Ga maar met de directeur praten’, zegt hij.

De directeur vindt het goed.

Ze mogen twee keer in de week na schooltijd een uur internetten.

‘Maar’, zegt de directeur, ‘Jullie moeten er ook wat van leren.’

Dus niet alleen maar chatten.’

‘Wat moeten we dan nog meer doen?’ vraagt Doenja.

‘Vraag dat maar aan Roy’, antwoordt de directeur lachend.

‘Die weet er zo veel van. Dat heb ik gehoord van de leraar Nederlands.’

Roy krijgt meteen een rood hoofd.

Maar hij is wel trots.

‘Volgende week beginnen we’, zegt Ramona tegen meester Han.

‘Dat is goed’, zegt hij.

‘Maak maar twee lijsten met namen.’

Eén lijst voor de dinsdagmiddag.

En één lijst voor de donderdagmiddag. Die geef je aan mij.

Dan weet ik wanneer iedereen komt.’

‘Goed’, zegt Ramona.

Ze gaat vragen wie er liever op dinsdagmiddag komt.

En wie er liever op donderdagmiddag komt.